

РЕШЕНИЕ

№ 7539

гр. София, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **3804** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалният кодекс във връзка с чл. 118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба на В. Н. В. срещу Решение №1040-21-248/25.03.2022 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г. и Разпореждане № 214-00-21506-6 от 23.02.2022 г. на ръководителя по осигуряването за безработица.

Релевира се, че решението е незаконосъобразно и неправилно, издадено в противоречие на материалния закон, постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че регистрацията е направена лично от него непосредствено след прибирането му в Р България на 23.08.2020 г. в Бюро по труда К. поляна, [населено място], от който момент му се и дължало обезщетение за безработица. Освен това неправилно било прието, че трудовото му правоотношение е прекратено поради подадена оставка от служител. Сочи, че поради заболяване не можел да изпълнява трудовите си задължения и това била причината работодателят му да прекрати по негова инициатива трудовото му правоотношение поради липса на качества да изпълнява ефективно работата си. Предвид това, административният орган неправилно определил размера на дължимото му се обезщетение за безработица. Срокът на обезщетението му следвало да бъде 9 месеца, съобразен с осигурителния му стаж- 15 години. Доходът получаван от жалбоподателя бил в среден месечен размер на около

2000 евро, и върху този доход му били удържани всички осигуровки и данъци. В този смисъл дължимото му обезщетение следвало да бъде в размер на 105.45 лева на ден, представляващо 60% от среднодневното възнаграждение за период от 9 (девет) месеца, считано от 23.08.2020 г. Претендира отмяна на оспорвания административен акт.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата- Директорът на ТП- НОИ- С. град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призовани не изпращат представител, не взимат становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.09.2020 г., В. В. депозирал чрез Дирекция “Бюро по труда- В.“ до Директора на ТП на НОИ, искане за отпускане на ПОБ по реда и условията на КСО. На 20.10.2020 г. допълнително подал заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със С. U002 (по образец). Със същото заявил, че е необходимо да бъдат удостоверени осигурителни периоди от Х. /Н./ от 03/2015 г. до 09/2020 г. В заявлението отметнал като причина за прекратяване на трудовата дейност за последния период- „друга“ като посочил- „развих остеопороза на глезена и докторите ме посъветваха да напусна понеже не можех да се възстановя.“

С разпореждане № 214-00-21506-1 от 21.09.2020 г., на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, е спряно производството по отпускане на ПОБ, с мотиви: “До потвърждаване на осигурителен период и доход по законодателството на Н.. “.

С писмо изх. № Ц1019-21-23017#1 до компетентната институция /КИ/ на Н., са изпратени структурирани електронни документи С. U001 /искане на осигурителна история/ и U003 /искане на информация за доходите/, за потвърждаване на декларираните от жалбоподателя осигурителни периоди. Във връзка с информацията, посочена от В. в декларацията за определяне на пребиваването, с писмо изх. № Ц1019-21-23017#2, е изпратен и С. H005 /искане на информация за пребиваването/.

След проведена кореспонденция с Българския Солвит център относно предприетите от страна на ТП на НОИ- С. град действия, във връзка с подадените от В. документи, на 30.03.2021 г. Българския Солвит център информирал, че Н. институция е потвърдила получаването и обработката на изпратените документи.

С писмо с вх. № Ц1019-21-23017#5/06.04.2021 г., Дирекция “Европейски регламенти и международни договори“ /ДЕРМД/ предоставили С. U002 /осигурителна история/ и С. U004 /информация за доходите/, издадени от КИ на Н. на 23.03.2021 г. В получения С. U002, издаден от КИ на Н. на 23.03.2021 г., за жалбоподателя са удостоверени следните периоди на осигурена заетост: от 01.05.2015 г. до 27.12.2015 г.; от 01.01.2016 г. до 17.04.2016 г.; от 06.05.2016 г. до 05.03.2017 г.; от 10.03.2017 г. до 08.08.2020 г. Като основание за прекратяване на заетостта, е посочено: “door werknemer genomen ontslag“ – в превод „подадена оставка от служител“.

С разпореждане № 214-00-21506-2/07.04.2021 г., на основание чл. 55 от АПК, е възобновено производството по отпускане на ПОБ с мотиви: “Получени структурирани електронни документи U002 и U004 от Н..”

С разпореждане №214-00-21506-3/07.04.2021 г. е спряно производството по отпускане

на ПОБ, с мотиви: “До получаване на структуриран електронен документ Н006 с определено пребиваването на лицето през периода на последната заетост н Н. във връзка с прилагане на чл.65, пар.2 от Регламент /ЕО/ №883/2004”.

На 19.04.2021 г., с писмо изх. № Ц1019-21-23017#7 е изпратен напомнителен С. Н005-до КИ на Н..

С писмо изх. № 1012-21-754#1/07.06.2021 г. В. е уведомен за предприетите от ТП на НОИ- С. град действия, във връзка с подаденото от него заявление за отпускане на ПОБ.

На 24.08.2021 г., с писмо изх. № Ц1019-21-23017#8 отново е изпратен напомнителен С. Н005.

На 15.12.2021 г., чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между България и държавите членки на ЕС и ЕИП, ТП на НОИ-С. град изпраща до КИ на Н. С. Н001.

На 17.02.2022 г., чрез EESSI, е направено ново запитване до КИ на Н., а на 23.02.2022 г. е изпратен напомнителен С. Х009.

На 23.02.2022 г. е издадено Разпореждане № 214-00-21506-4 от 23.02.2022 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 55 АПК е възобновено производството по отпускане на ПОБ с мотиви: "Във връзка с подадена от В. Н. В. молба вх. № 1023-21-1017/16.02.2022 г., е извършен анализ на всички данни, приобщени в административната преписка до настоящия момент. Формиран е извода, че следва да бъде възобновено производството по отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/, образувано по подаденото от В. заявление вх. № 214-00-21506/10.09.2020 г. Относно определяне на пребиваването на В., с последна заетост по законодателството на Н., във връзка с прилагане на чл.65(2) от Регламент (ЕО) №883/2004, са направени многократни запитвания до компетентната институция /КИ/ на Н. на хартиен носител и чрез Електронния обмен на данни за социалната сигурност ZEESSIZ. Към момента не е получен документ, определящ пребиваването на В., предвид което, извършената преценка по правото на ПОБ на лицето е въз основа на всички налични документи, получени от КИ на Н. досега.”.

На 23.02.2022 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО, е издадено Разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица, с което е отпуснато ПОБ, считано от 09.09.2020 г. до 17.12.2020 г. в размер на 9.00 лв. дневно, с мотиви: ”В получените структурирани електронни документи /С./ U002 и U004, издадени от компетентната институция на Н., са удостоверени периоди на осигурена заетост, доходи от заетост и основание за прекратяване на заетостта- напускане на наетото лице. Предвид посоченото основание за прекратяване на заетостта, паричното обезщетение за безработица се отпуска по реда на чл. 54б, ал. 3 от КСО- за минимален период, в минимален размер.”.

На 23.02.2022 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и §2, ал. 1 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за изменение на Закона за бюджета на ДОО за 2020 г. (обн. ДВ. бр. 84 от 2020 г.), е издадено Разпореждане № 214-00-21506-6/23.02.2022 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица и Справка за изготвяне на разпореждане за изменение, за периода от 09.09.2020 г. до 17.12.2020 г., периоди на плащане: от 09.09.2020 г. до 30.09.2020 г.– 9 лева дневно; и от 01.10.2020 г. до 17.12.2020 г.- 12 лева дневно.

Разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г. и Разпореждане №

214-00-21506-6/23.02.2022 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица са обжалвани от В. Н. В. по реда на чл. 117 КСО пред Ръководителя на ТП– НОИ– С. град.

С обжалваното в настоящото производство Решение №1040-21-248/25.03.2022 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С. град, е отхвърлена жалбата на В. срещу Разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г. и Разпореждане № 214-00-21506-6/23.02.2022 г. и същите разпореждания са потвърдени.

По делото е приложена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт- Решение №1040-21-248/25.03.2022 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С. град е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО- Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Разпорежданията са издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 КСО, т.е. от компетентен орган в рамките на правомощията му. Разпорежданията са обжалвани по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В решението са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и пред кой подлежи на обжалване. Датирано е и подписано. Същото е мотивирано. Предвид това, в производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно материалната законосъобразност на акта:

В Раздел III КСО се съдържат разпоредбите, касаещи „Парични обезщетения за безработица“ . Съгласно текста на чл. 54а, ал. 1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо наличие на следните кумулативни предпоставки– лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ.

Нормата на чл. 54а, ал. 2, т. 4 КСО регламентира, че за придобиване право на парично обезщетение по ал. 1 се зачита и времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание на международен договор, по който Република България е страна или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица /НОИПОБ/ осигурителен стаж, придобит по законодателството на държава, с която се прилага международен договор, по който Република България е страна, или европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност, се удостоверява с документ, предвиден в съответния договор или регламент- преносим документ /ПД/ U1- периоди и доход, които се взимат предвид за предоставяне на обезщетение за безработица, или със структурирани електронни документи С. U002 за осигурителна история и С. U004 с информация за доходите. Ако лицето не представи преносимия документ U1, но декларира наличието на осигурена заетост по законодателството на друга държава-членка /ДЧ/ на ЕС и това време е необходимо за преценка правото, размера и периода на получаване на ПОБ, се изисква от съответната институция на ДЧ удостоверяване на осигурителните периоди. За целта лицето следва да подаде в съответното ТП на НОИ заявление по образец за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС. ТП на НОИ спира производството по преценка правото на ПОБ до получаване на данните от осигурителната институция на съответната ДЧ /ПД U1 или структуриран електронен документ /С./ U002Z, в която е работило лицето.

Съгласно чл.54б, ал.1 КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица. Според разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 от КСО безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или е тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, на основание чл. 325, т. 1 и 2, чл. 326, 330 и 331 от Кодекса на труда, чл. 103, ал. 1, т. 1, 2 и 5, чл. 105. чл. 107, ал. 1, т. 1- 4 и чл. 107а от Закона за държавния служител, чл. 162, т. 1 и 6, чл. 163 и чл. 165, т. 2 и 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, чл. 226, ал. 1, т. 4, 6, 8 и 16 от Закона за Министерството на вътрешните работи, чл. 101, ал. 1, 5, 7 и 9 от Закона за Държавна агенция "Разузнаване" и чл. 165, ал. 1. т. 2, 3 и 5 и чл. 271, т. 2. 3 и 5 от Закона за съдебната власт или по други закони получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца.

В разпоредбата на чл.54а, ал. 4 КСО е разписано, че обезщетението за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. Ако заявлението по ал. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по ал. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението /ал.5/. Ако заявлението по ал. 3 е подадено в срока по ал. 4, т. 1, а регистрацията на лицето като безработно в Агенцията по заетостта е направена след изтичане на срока по ал. 4, т. 2 по неуважителни причини, паричното обезщетение се изплаща от датата на регистрацията за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението /ал.6/. А съгласно чл. 3, ал. 4 от Наредбата за

отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица- НОИПОБ, ако заявлението по чл. 1 е подадено в 3-месечния срок по ал. 1, а лицето се е регистрирало като безработно в АЗ след изтичане на срока от 7 работни дни от последното прекратяване на осигуряването по неуважителни причини, обезщетението се изплаща от датата на регистрацията на лицето в АЗ за определения в КСО период, намален със закъснението. Периодът на закъснението е времето от деня, следващ датата на изтичане на срока за регистрация в АЗ, до деня, предхождащ датата на регистрацията, на която лицето се е регистрирало като безработно.

Разпоредбата на § 1 от Допълнителната разпоредба (ДР) на НОИПОБ определя, че по смисъла на наредбата "уважителни причини" са: задържане от органите на властта; явяване в съд или в друг държавен орган: участие във военноучебен сбор или преподавателство; заболяване и други подобни обстоятелства, удостоверени с официален документ, за които териториалното поделение /ТП/ на НОИ е уведомено своевременно.

При тази правна рамка, настоящата инстанция намира, че административния орган правилно е приложил материалния закон.

В случая при извършване на преценка по правото на ПОБ на жалбоподателя е установено, че за него е налична информация за направена регистрация като безработно лице в АЗ на 09.09.2020 г.- след определения 7-дневен срок от датата на последното прекратяване на осигуряването- 09.08.2020 г.

Предвид посоченото, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО, с обжалваното разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г.. е отпуснато ПОБ, считано от 09.09.2020 г. до 17.12.2020 г. в размер на 9.00 лв. дневно- /от датата на регистрацията в Дирекция "Бюро по труда В."- 09.09,2020 г./ с мотиви: "В получените структурирани електронни документи /С./ U002 и U004. издадени от компетентната институция на Н., са удостоверени периоди на осигурена заетост, доходи от заетост и основание за прекратяване на заетостта - напускане на наетото лице.

Не кореспондира с доказателствата по делото довода на жалбоподателя, че прекратяването на трудовото му правоотношение е по инициатива на работодателя поради липса на качества да изпълнява ефективно работата си. На първо място, видно от официалните документи- С. U002, издаден от КИ на Н. на 23.03.2021 г., като основание за прекратяване на заетостта, е посочено: "door werknemer genomen ontslag"- в превод „подадена оставка от служител“. На следващо място, както самият жалбоподател е посочил в заявлението си за отпускане на ПОБ, като причина за прекратяване на трудовата дейност за последния период- „друга“- „развих остеопороза на глезена и докторите ме посъветваха да напусна понеже не можех да се възстановя.“. Априори, самият жалбоподател потвърждава, че е напуснал.

Не намира доказателствена опора и аргумента на жалбоподателя относно срока за изплащане на ПОБ. В случая е налице хипотезата на чл. 54а, ал. 5 от КСО регистрацията в поделение на АЗ е направена след изтичане на 7- дневния

срок, а именно на 09.09.2020 г., като към датата на подаване на заявлението не са представени доказателства за наличието на уважителни причини по § 1 от ДР на НОИПОБ.

Предвид това, правилно административният орган е отпуснал паричното обезщетение за безработица по реда на чл. 54б, ал. 3 от КСО- за минимален период, в минимален размер.

С оглед изложеното до тук, съдът намира, че законосъобразно с обжалваното решение е потвърдено Разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г.

На следващо място, материалнозаконосъобразно е и обжалваното решение, в частта, в която е потвърдено и Разпореждане № 214-00-21506-6/23.02.2022 г., издадено на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и §2, ал. 1 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за изменение на Закона за бюджета на ДОО за 2020 г. (обн.. ДВ. бр. 84 от 2020 г.).

Съдът намира, че Директорът на ТП– НОИ– С. град е постановил решението си в съответствие с процесуалния и материалния закон, и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат своевременно претендираните разноски. Основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд– София град, III- то отделение- 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. В. срещу Решение №1040-21-248/25.03.2022 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-21506-5 от 23.02.2022 г. и Разпореждане № 214-00-21506-6 от 23.02.2022 г. на ръководителя по осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА В. Н. В., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

